

ΕΚΔΗΛΩΣΗ EUROBANK
Ομιλία Υφυπουργού Οικονομικών
κ. Φίλιππου Σαχινίδη

Θεσσαλονίκη, Δευτέρα 13 Σεπτεμβρίου 2010

Κος ΣΑΧΙΝΙΔΗΣ:

Κυρίες και κύριοι, θέλω να σας ευχαριστήσω όλους για την παρουσία σας σήμερα εδώ. Θέλω να ευχαριστήσω και τους διοργανωτές της εκδήλωσης καθώς μου δίνεται η ευκαιρία να σας μιλήσω για την οικονομική πολιτική της Κυβέρνησης αλλά και για τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας.

Μετά την υπογραφή της συμφωνίας με την οποία διασφαλίστηκε η κάλυψη των δανειακών αναγκών της χώρας για δύο τουλάχιστον χρόνια, ξεκινήσαμε μια προσπάθεια σημαντικών αλλαγών με κεντρικούς στόχους:

Πρώτον, να βγάλουμε τη χώρα από την κρίση. Δεύτερον, να αποκαταστήσουμε το τεράστιο έλλειμμα αξιοπιστίας. Τρίτον, να διασφαλίσουμε την επιστροφή σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης με βάση όμως ένα διαχειρίσιμο παραγωγικό πρότυπο.

Πολλές από αυτές τις αλλαγές τις είχαμε προαναγγείλει ως αναγκαίες και πριν από τις εκλογές, λέγοντας τότε πολύ παραστατικά ότι ή αλλάζουμε πορεία ή βουλιάζουμε.

Αυτά που μόλις τώρα σας ανέφερα απαντούν στο ερώτημα που πολλοί θέτουν σήμερα, πού θέλουμε να οδηγήσουμε τη χώρα στα επόμενα χρόνια. Όμως, το επόμενο ερώτημα που κάθε Έλληνας πολίτης θέτει είναι, θα τα καταφέρουμε; Και βλέπω την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Και η απάντηση σε αυτό το ερώτημα είναι μία, είναι ξεκάθαρη. Ναι, θα τα καταφέρουμε. Θα τα καταφέρουμε γιατί αντιλαμβανόμαστε ότι όλοι οι Έλληνες θέλουν να ξέρουν ότι η προσπάθεια που γίνεται, οι θυσίες που κάνουν οδηγούν σε μια φωτεινή προοπτική που θα αφήσει ως μια κακιά ανάμνηση το γκρίζο τοπίο της αβεβαιότητας και της ανασφάλειας που βιώσαμε με το ξέσπασμα της κρίσης.

Με βάση αυτό το ερώτημα και τη δική μας δέσμευση, τίθενται μια σειρά από ζητήματα. Ερωτήματα που τα βάζετε κάθε φορά που συναντιόμαστε. Με ποιον τρόπο θα τα καταφέρουμε; Ποια μέσα πολιτικής θα χρησιμοποιήσετε; Και σε κάθε περίπτωση, τι σημαίνει αυτό για τους επόμενους μήνες ή για τα επόμενα χρόνια για τον κάθε πολίτη είτε αυτός είναι εργαζόμενος, είτε είναι επιχειρηματίας είτε είναι ένας ελεύθερος επαγγελματίας, συνταξιούχος ή άνεργος;

Γιατί όλοι αντιλαμβανόμαστε ότι σημασία δεν έχει μόνο ο προορισμός, σημασία έχει και η διαδρομή. Άλλωστε η Ιθάκη έγινε γνωστή και εξαιτίας των περιπετειών της διαδρομής προς αυτήν. Και όλοι αντιλαμβανόμαστε ότι η σωστή επιλογή της διαδρομής είναι αυτή που διασφαλίζει ότι θα φτάσει κανείς στον προορισμό του.

Σήμερα όλοι κατανοούμε ότι αναγκαία προϋπόθεση για να φτάσουμε στον προορισμό μας είναι η διασφάλιση μιας ευρύτερης κοινωνικής συναίνεσης. Μιας συναίνεσης που οικοδομείται στην αναγνώριση δύο βασικών αρχών.

Η πρώτη αρχή είναι ότι όλοι θα συμμετέχουν στην κατανομή των βαρών κατά έναν τρόπο κοινωνικά δίκαιο. Κανείς δεν θα συνεισφέρει λιγότερο αλλά ούτε και θα διευκολυνθεί να συνεισφέρει λιγότερο. Κανείς σήμερα, όπως έχουμε διαπιστώσει, δεν βρίσκει ανταπόκριση στην κοινωνία όταν θέλει να αποφύγει τη συμμετοχή στα βάρη. Ή κανείς δεν βρίσκει ανταπόκριση στην κοινωνία όταν απειλεί ότι θα κάψει ή θα σβήσει την Ελλάδα.

Η διαδρομή που ακολουθούμε και αυτό το έχουν αντιληφθεί όλοι οι Έλληνες πολίτες είναι γεμάτη ανατροπές. Ανατροπές που σε πολλές περιπτώσεις οδηγούν σε σημαντικές απώλειες ευκαιριών ή δυνατοτήτων που είχαν οι πολίτες.

Και μπορεί κάποιες από αυτές τις ευκαιρίες να μην ανταποκρίνονταν σε όρους κοινωνικής δικαιοσύνης και να ήταν προνόμια. Αλλά σε άλλες περιπτώσεις οι απώλειες είναι σημαντικές και δυσκολεύουν τη ζωή πολλών συμπολιτών μας.

Αυτοί, λοιπόν, αξιολογούν σε κάθε βήμα με αυστηρό τρόπο τις επιλογές μας. Η υπευθυνότητα την οποία έχουμε δείξει μέχρι σήμερα μας ενθαρρύνει να συνεχίσουμε την προσπάθειά μας αλλά μας καθιστά υπεύθυνους να τηρήσουμε αυστηρά την αρχή για μια δίκαιη κατανομή των βαρών.

Δεύτερη αρχή είναι η αρχή της ισότιμης συμμετοχής στο μέρισμα σωτηρίας της χώρας. Για να στρατευθούν οι πολίτες σε αυτή την προσπάθεια θα πρέπει να ξέρουν ότι μόλις η χώρα αποκαταστήσει τις δυνάμεις της τότε όλοι όσοι προσέφεραν, όλοι όσοι συμμετείχαν σε αυτή την προσπάθεια θα συμμετέχουν με δίκαιο τρόπο στο μέρισμα σωτηρίας της χώρας.

Γίνεται κατανοητό ότι το μέγεθος των αλλαγών που υλοποιούνται τους τελευταίους 11 μήνες είναι πρωτοφανές και ότι στο παρελθόν πολλές από αυτές δεν υλοποιήθηκαν γιατί κυριάρχησε η λογική του πολιτικού κόστους.

Σε αρκετές περιπτώσεις υπήρχε διάθεση από το πολιτικό δυναμικό της χώρας αλλά δεν υπήρχε η ανταπόκριση από την κοινωνία. Σε άλλες δεν υπήρχε ούτε η πρωτοβουλία του πολιτικού κόσμου.

Επικράτησε η δύναμη της αδράνειας. Σήμερα ο ρόλος του πολιτικού δυναμικού που θα φέρει σε πέρας αυτό το εγχείρημα, είναι καθοριστικός για τη τελική έκβαση.

Η προσπάθεια αυτή απαιτεί από τους πολιτικούς μαραθώνιες αντοχές. Προϋποθέτει, βέβαια, και αλλαγές στον τρόπο λειτουργίας του πολιτικού συστήματος. Παρά τις θεσμικές κατακτήσεις της δημοκρατίας μας, ο τρόπος λειτουργίας του πολιτικού συστήματος κατά τα τελευταία 35 χρόνια έχει σημαντικό μερίδιο ευθύνης για το ότι φτάσαμε ως εδώ.

Σήμερα, η λογική του πολιτικού κόστους δεν έχει και δεν μπορεί να έχει θέση σε αυτή την προσπάθεια. Άλλωστε ο Πρωθυπουργός της χώρας το δήλωσε ρητά. Ότι αν είναι να επιλέξουμε μεταξύ της σωτηρίας της χώρας και της επανεκλογής, ξεκάθαρα επιλέγουμε υπέρ της σωτηρίας της χώρας.

Όποιος σήμερα επιχειρεί να αξιολογήσει το περιεχόμενο, το μέγεθος της προσπάθειας της χώρας και των πολιτών της για να αντιμετωπίσουμε τη μεγαλύτερη μεταπολεμική κρίση, αλλά και τις προοπτικές, πρέπει να απαντήσει σε ορισμένα κομβικής σημασίας ερωτήματα.

Πρέπει να δούμε πού βρισκόταν η Ελλάδα πριν τη κρίση. Ποια προβλήματα αντιμετώπιζε, ποιες προοπτικές και δυνατότητες υπήρχαν τότε. Αν κάποιος, λοιπόν, θελήσει να περιγράψει την πορεία της ελληνικής οικονομίας τις τελευταίες δεκαετίες, θα αναγνωρίσει ότι

παρά τις όποιες διακυμάνσεις, υπήρχε μία σταδιακή βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης, αποτέλεσμα της οικονομικής ανάπτυξης.

Υπήρξε σημαντική άνοδος των περισσότερων οικονομικών και κοινωνικών δεικτών ευημερίας και βελτιώθηκαν σημαντικά οι υποδομές της χώρας. Δόθηκαν περισσότερες ευκαιρίες πρόσβασης σε υπηρεσίες υγείας και παιδείας.

Διαμορφώθηκε ένα κοινωνικό πρόγραμμα, συγκρίσιμο με αυτό άλλων Ευρωπαϊκών χωρών. Αυτή είναι η μία όψη της οικονομικής και κοινωνικής πραγματικότητας. Η άλλη είναι ότι πολλές από αυτές τις κατακτήσεις δεν προέκυψαν από μία ισοδύναμη βελτίωση των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας.

Παραβλέφθηκε επίσης το γεγονός ότι σε ένα κόσμο που μεταβάλλεται διαρκώς, όπου νέες δυνάμεις συμμετέχουν πιο ενεργά στον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας, αν δεν προσπαθείς συνεχώς, κινδυνεύεις να χάσεις και αυτά που έχεις.

Και αυτό αποδείχθηκε με τον πλέον δραματικό τρόπο, με την κρίση που βιώνουμε και που μας αναγκάζει να ανατρέψουμε δεδομένα και να καταπολεμήσουμε παθογένειες δεκαετιών.

Λένε ότι η κρίση αποτελεί και μία ευκαιρία και η ευκαιρία είναι, ότι μας επέτρεψε να αλλάξουμε τον τρόπο με τον οποίο οφείλουμε να αντιλαμβανόμαστε την οικονομική πραγματικότητα της χώρας από εδώ και πέρα.

Υπάρχει μία σειρά διαχρονικών ζητημάτων που επανέρχονται συνέχεια και κατ' ουσία παραμένουν αναπάντητα κάποια ερωτήματα. Συχνά έρχεται στη μνήμη μου και μου προκαλεί πικρία το ότι όλα όσα συζητούσαν από την εποχή που ήμουν ακόμα φοιτητής των οικονομικών, οικονομολόγοι, καθηγητές, πολιτικοί και άλλοι, όλα όσα έθεταν και τα στηλίτευαν ως τα κακώς κείμενα της ελληνικής οικονομίας και της κοινωνίας, δυστυχώς όλα αυτά τα χρόνια δεν καταφέραμε ως κοινωνία να τα απαντήσουμε και να τα διορθώσουμε.

Ποια είναι αυτά τα ερωτήματα; Τι παράγουμε ως χώρα; Για ποια ανάπτυξη μιλάμε; Ποια είναι η θέση μας στο διεθνή ανταγωνισμό και καταμερισμό εργασίας και παραγωγής; Τι θέλουμε από το κράτος; Και εν πάση περιπτώσει, ακούγοντας και αυτά που έλεγε ο κύριος Καραμούζης, ποιος είναι ο ρόλος του κράτους στις αρχές του 21^{ου}

αιώνα, μετά τις οδυνηρές εμπειρίες του απόλυτου κρατισμού ή της τυφλής υποταγής στις ακραίες επιταγές των αγορών;

Οι διαπιστώσεις για το πού βρισκόταν η ελληνική οικονομία είναι γνωστές σε όλους. Περιορισμένη εξωστρέφεια της οικονομίας και των επιχειρήσεων, έλλειψη ανταγωνιστικότητας, αδυναμία ενσωμάτωσης καινοτομιών, μικρές οικονομίες κλίμακος και βέβαια, ένα κράτος να παίζει το βασικό ρόλο του τροφοδότη της ανάπτυξης

Είχαμε μία κρατικοδίαιτη οικονομία. Την ίδια συζήτηση που κάναμε πριν από 20 χρόνια όταν ήμουν φοιτητής, κάνουμε και σήμερα. Η διαφορά είναι πως σήμερα αναγνωρίζουμε πως όλα αυτά έχουν λάβει το χαρακτήρα του επείγοντος και του αναγκαίου και ότι έπρεπε να είχαν ληφθεί νωρίτερα.

Σε αυτά τα προβλήματα και ερωτήματα έχουν προστεθεί και οι νέες προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπίσουμε. Το δημογραφικό πρόβλημα, η βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος, αλλά και ευρύτερα κρίσιμα θέματα γεωστρατηγικής τοποθέτησης της χώρας μας.

Και το αναφέρω αυτό γιατί είναι σημαντικό. Σήμερα δεν αντιμετωπίζουμε τα στατικά δεδομένα του μεταπολεμικού περιβάλλοντος με τους διεθνείς συσχετισμούς δυνάμεων να είναι σχετικά δεδομένοι και προβλέψιμοι.

Σήμερα το διεθνές περιβάλλον είναι απρόβλεπτο, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ρευστό και ανταγωνιστικό. Είναι ένα περιβάλλον όπου η οικονομική αποτελεσματικότητα και ανταγωνιστικότητα της χώρας καθίσταται περισσότερο από ποτέ, αναγκαία συνθήκη για την εξασφάλιση της αυτονομίας μας και της εθνικής κυριαρχίας μας.

Με αφορμή τα δραματικά γεγονότα της οικονομικής κρίσης και τα αμείλικτα δεδομένα που αντιμετωπίζουμε στην οικονομία, βγαίνει ένα συμπέρασμα, ότι δεν μπορούμε πλέον να εθелоτυφλούμε.

Σήμερα δεν υπάρχουν περιθώρια υπαναχωρήσεων και αναβολών. Το στίγμα των αλλαγών που υλοποιούνται, θα διαμορφώσει το σκηνικό της χώρας για τις επερχόμενες δεκαετίες. Το διακύβευμα είναι η ίδια η διατήρηση της οικονομικής αυτοτέλειας και οντότητας της χώρας.

Και μπορεί κανείς να πει, ότι αυτό είναι και το θετικό της σημερινής κατάστασης. Ότι δηλαδή, σταματάμε να εθелоτυφλούμε ως κοινωνία και προχωρούμε βλέποντας το πρόβλημα κατάματα και δίνοντας τις απαντήσεις.

Η κρίση του παραγωγικού προτύπου, για την οποία γίνονται συνεχώς σήμερα συζητήσεις, δεν είναι μία κρίση που εκδηλώθηκε χθες. Σε αυτούς που είναι ειδικοί στον χώρο των οικονομικών, και ενδεχομένως και σε πολλούς από τους επιχειρηματίες, άρχισε να γίνεται ορατή αμέσως μετά την συμμετοχή της χώρας στη ζώνη του ευρώ.

Τότε, όμως, υπήρχε η αισιοδοξία από τις προοπτικές που διαμόρφωνε η διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων. Και πολλά από τα συμπτώματα που υπήρχαν από τότε, δεν αξιολογήθηκαν σωστά.

Η επικινδυνότητα της κρίσης άρχισε να γίνεται ορατή μετά την διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων όπου το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών συνέχισε να διευρύνεται.

Καταλήξαμε να έχουμε ένα έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών της τάξης του 14% του ΑΕΠ. Αυτό σήμαινε ότι στην πράξη τα ελληνικά αγαθά δεν μπορούσαν να βρουν θέση στα ράφια στο εξωτερικό και ότι τα ελληνικά αγαθά που διατίθεντο από τις αλυσίδες πώλησης εδώ στην Ελλάδα έχαναν τη θέση τους από εισαγόμενα.

Στο παρελθόν, όπως γνωρίζετε καλύτερα από εμένα, σε ανάλογες περιπτώσεις ξεκινούσε μία επίθεση σε βάρος της δραχμής η οποία υποχρέωνε, αυτή η επίθεση, την Κυβέρνηση να προχωρήσει σε λήψη μέτρων. Και είναι γεγονός ότι οι Κυβερνήσεις της χώρας προχωρούσαν στην λήψη μέτρων προσαρμογής ώστε να αποκατασταθεί η ανταγωνιστικότητα της χώρας.

Δυστυχώς, μετά την ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ δεν υπήρχε αυτό το καμπανάκι. Το μόνο καμπανάκι που υπήρχε ήταν ο δείκτης, το έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, το οποίο όμως κανείς δεν αξιολογούσε. Και για όσο διάστημα η χώρα είχε πρόσβαση στις διεθνείς κεφαλαιαγορές μπορούσε να χρηματοδοτεί το εξωτερικό έλλειμμα χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα.

Το μέγεθος και η κρισιμότητα του προβλήματος έγιναν αντιληπτά όταν η χώρα έχασε την πρόσβαση στις διεθνείς κεφαλαιαγορές.

Την ίδια περίοδο, μεγάλα δημοσιονομικά ελλείμματα συνέχισαν να τροφοδοτούν το χρέος με αποτέλεσμα να φτάσουμε, σε μία 5ετία περίπου, από τα 180 δισ. στα 300 δισ. στο τέλος του 2009.

Επιπρόσθετα η χώρα βρέθηκε αντιμέτωπη με ένα τεράστιο έλλειμμα αξιοπιστίας όταν διαπιστώθηκε ότι έγινε μία συστηματική απόκρυψη της πραγματικότητας.

Στο παρελθόν, αμέσως μετά την ένταξη της χώρας στην ΟΝΕ ήταν που θα έπρεπε σιγά σιγά να λαμβάνονται μία σειρά από μέτρα που θα διασφάλιζαν ότι τα δημόσια οικονομικά της χώρας δεν θα βρεθούν ποτέ στο χείλος του γκρεμού και ότι δεν θα βρεθούμε ποτέ αντιμέτωποι με το αδιανόητο ενδεχόμενο της στάσης πληρωμών.

Αν είχαν αναληφθεί πρωτοβουλίες έγκαιρα με σαφέστερα λιγότερες θυσίες και λιγότερα επώδυνα μέτρα θα ήταν δυνατή η αποτροπή όλων όσων ζήσαμε τους τελευταίους μήνες. Θα μπορούσε η χώρα να ξεπεράσει την κρίση με λιγότερες θυσίες και να ενσωματώσει τις απαραίτητες, για τη μακροχρόνια πορεία της μεταρρυθμίσεις πολύ πιο ομαλά.

Ο σχεδιασμός της Κυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. μετά τις εκλογές ενσωμάτωσε τις προσαρμογές που ήταν απαραίτητες και που μεσοπρόθεσμα ήταν ικανές να αποκαταστήσουν τον πρωτοφανή δημοσιονομικό εκτροχιασμό της χώρας. Με μία όμως συνθήκη: να συνεχίζεται απρόσκοπτα ο δανεισμός της χώρας από τις διεθνείς αγορές και με κόστος που να μην ανατρέπει τους δημοσιονομικούς σχεδιασμούς και να μην καθιστά μάταια κάθε δημοσιονομική προσπάθεια.

Αυτό όμως που ήταν εξαιρετικά δύσκολο να ανατρέψουμε, ήταν η κατάρρευση της αξιοπιστίας της χώρας και η πλήρης ανυποληψία της τόσο απέναντι στους Ευρωπαίους εταίρους μας, όσο και απέναντι στους διεθνείς επενδυτές και τις αγορές.

Πέρα από τη διεθνή αρνητική συγκυρία και το ευρύτερο πρόβλημα που προέκυψε με τη διόγκωση των κρατικών χρεών, η Ελλάδα είχε κατ' επανάληψη αποτύχει να τιθασεύσει τα δημοσιονομικά της ελλείμματα, ενώ το 2009 έδωσε και στοιχεία για το έλλειμμα που δεν ανταποκρινόταν στην πραγματικότητα.

Όταν, λοιπόν, επιδεινώθηκαν οι συνθήκες στις διεθνείς αγορές, η χώρα βρέθηκε σε πολλαπλό αδιέξοδο εξαιτίας της πολλαπλής κρίσης παραγωγικής, δημοσιονομικής αλλά και ρευστότητας καθώς επίσης και του ελλείματος αξιοπιστίας.

Όντας μέλος της ευρωζώνης δεν μπορούσε να υποτιμήσει το νόμισμά της. Αλλά και η ευρωζώνη με τη σειρά της, είχε αδυναμία στο θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας της γιατί δεν υπήρχε ένας μηχανισμός στήριξης μίας χώρας μέλους, η οποία παρά το γεγονός ότι πήρε μέτρα σκληρά για να διορθώσει τα προβλήματά της, βρέθηκε αντιμέτωπη με τις κερδοσκοπικές πιέσεις των αγορών.

Και έτσι κλήθηκε η Κυβέρνηση να διαχειριστεί ένα τεράστιο δημοσιονομικό πρόβλημα έχοντας στην αφετηρία της ένα έλλειμμα που ξεπερνούσε τα 30 δισ. ευρώ και ένα χρέος της τάξης των 300 δισ. ευρώ.

Με αποφασιστικότητα και πλήρη επίγνωση του κοινωνικού κόστους και των θυσιών που ζητήσαμε από τους πολίτες, κάναμε όλα τα απαραίτητα βήματα.

Το Μάιο του 2010 η χώρα μας υπέγραψε μία πρωτοφανή για τα διεθνή δεδομένα συμφωνία στήριξης της από τις χώρες της ευρωζώνης και από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ύψους 110 δις ευρώ. Ποτέ άλλοτε στην ιστορία, τη διεθνή ιστορία δεν δόθηκε ένα τέτοιο δάνειο προς μία χώρα.

Στόχος η παροχή ανάσας στην χώρα από την πιστωτική ασφυξία στην οποία είχε περιέλθει και η εξασφάλιση του απαραίτητου χρόνου για την απόδοση των πολιτικών που θα οδηγούσαν τη χώρα στην έξοδο από την κρίση.

Το πρόγραμμα οικονομικής πολιτικής είναι αλήθεια πως από πολλούς κρίθηκε φιλόδοξο καθώς στοχεύει σε μια δημοσιονομική προσαρμογή μεγάλη κλίμακας. Στόχος το έλλειμμα να μειωθεί κάτω από το 3% το 2014.

Ήδη, στο πρώτο οκτάμηνο βλέπουμε τα πρώτα θετικά αποτελέσματα καθώς έχουμε καταφέρει να μειώσουμε το έλλειμμα σε σχέση με την ίδια περίοδο πέρυσι κατά 7 δισεκατομμύρια ευρώ. Αυτό μας επιτρέπει να είμαστε συγκρατημένα αισιόδοξοι, χωρίς ωστόσο να μας καθησυχάζει καθώς απαιτείται συνεχής προσπάθεια για την εφαρμογή του προγράμματος.

Ταυτόχρονα δώσαμε έμφαση σε μια σειρά παρεμβάσεων διαρθρωτικού χαρακτήρα που στοχεύουν στην άρση σημαντικών αγκυλώσεων στην οικονομία αλλά και σταδιακά, με μια πολιτική κινήτρων και αντικινήτρων, στοχεύουν στο μετασχηματισμό της ίδιας

της παραγωγικής βάσης προς μια κατεύθυνση, η οποία στηρίζεται κυρίως στις εξαγωγές. Να αποκτήσει, δηλαδή, έναν εξαγωγικό προσανατολισμό και να στηρίζεται, βέβαια, και στη δυνατότητά της να προσελκύσει επενδύσεις.

Προχωρήσαμε καταρχάς σε σημαντικά βήματα εκσυγχρονισμού της δημόσιας διοίκησης και του κράτους. Δημιουργήσαμε την ανεξάρτητη αρχή υπεύθυνη για τα στατιστικά στοιχεία του κράτους με σαφή στόχο να την απαλλάξουμε από τις κακοδαιμονίες των πολιτικών κυρίως παρεμβάσεων και να τεκμηριώσουμε έτσι την αξιοπιστία των στατιστικών στοιχείων που δημοσιεύει η χώρα.

Ψηφίσαμε ένα νέο φορολογικό πλαίσιο με το οποίο έγινε το πρώτο αποφασιστικό βήμα για τη δημιουργία ενός σύγχρονου συστήματος φορολογίας που ενισχύει τη φορολογική συμμόρφωση, αντιμετωπίζει τη φοροδιαφυγή και θέτει αναπτυξιακά κίνητρα επιβραβεύοντας όσους κάνουν επενδύσεις.

Αποτελεί κοινή διαπίστωση ότι η δημόσια διοίκηση νοσεί σε πολλά επίπεδα. Με το νέο νόμο για τη δημοσιονομική διαχείριση και ευθύνη που ψηφίστηκε τον περασμένο Ιούλιο καθιερώθηκαν σύγχρονοι κανόνες χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης αλλά και ένα ενιαίο πλαίσιο παρακολούθησης όλων των φορέων της γενικής Κυβέρνησης.

Ένα από τα παράδοξα τα οποία υπήρχαν μέχρι τώρα ήταν ότι ουσιαστικά το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους του οποίου την ευθύνη έχω, είχε τη δυνατότητα να παρακολουθεί κυρίως τις εξελίξεις στην κεντρική Κυβέρνηση και δεν μπορούσε να έχει μια εικόνα για τις εξελίξεις στη γενική Κυβέρνηση.

Τώρα, με το νέο δημοσιονομικό πλαίσιο έχουμε πλέον τη δυνατότητα να παρακολουθούμε όλους τους φορείς, φορείς οι οποίοι σε πολλές περιπτώσεις διασπάθισαν δημόσιο χρήμα χωρίς να λογοδοτούν στην ελληνική κοινωνία, χωρίς ποτέ να γίνει μια αξιολόγηση της αποτελεσματικότητας όλων αυτών των πόρων που διατίθενται για την επίτευξη κάποιων στόχων.

Λυπάμαι που θα το πω, αλλά σε ανεπτυγμένες χώρες αυτά τα βήματα εξέλιξης και διαφάνειας αποτελούν πραγματικότητα εδώ και πολλές δεκαετίες.

Από τον τρέχοντα μήνα θα δημοσιοποιούνται στο διαδίκτυο τα μηνιαία στοιχεία για την εκτέλεση του προϋπολογισμού για όλο το

δημόσιο ενώ από τις αρχές του 2011 θα ξεκινήσει η λειτουργία του ολοκληρωμένου πληροφοριακού συστήματος για τις δαπάνες του δημοσίου, καταρχήν για την κεντρική Κυβέρνηση και στη συνέχεια μέσα στο 2011 για όλους τους δημόσιους φορείς και οργανισμούς.

Ολοκληρώθηκε η απογραφή των δημοσίων υπαλλήλων και μηχανογραφείται όλη η μισθοδοσία του δημοσίου σε ενιαία βάση δεδομένων προκειμένου να στηριχθεί το έργο της ενιαίας αρχής πληρωμών του δημοσίου.

Φαντάζομαι ότι και εσείς αντιλαμβάνεσθε και αναγνωρίζετε ότι δεν θα έπρεπε να περιμένουμε να έρθει το μνημόνιο στην Ελλάδα για να έχει μια εικόνα το δημόσιο πόσους ακριβώς απασχολεί και τι ακριβώς μισθό τους δίνει.

Με αυτές τις παρεμβάσεις κάναμε τα πρώτα βήματα προκειμένου να βάλουμε τάξη στα αυτονόητα. Αυτές οι αλλαγές σαφώς έχουν χαρακτήρα παρεμβάσεων σε λειτουργικές διαδικασίες του κράτους και της διοίκησης και έρχονται να στηρίξουν τη δεδομένη και αυτονόητη υποχρέωση του κράτους να ελέγχει αποτελεσματικά τα δημόσια οικονομικά του. Να έχει μια σαφή εικόνα της κατάστασης και ταυτόχρονα να αποτρέπει την κατασπατάληση πόρων και να εξασφαλίζει διαφάνεια και δημόσια λογοδοσία.

Σημαντικά οφέλη θα αποδώσει η μεταρρύθμιση στην διοικητική δομή της χώρας με τον Καλλικράτη. Σε ένα χώρο όπως αυτόν της τοπικής Αυτοδιοίκησης με τις πολλές παθογένειες και δυσλειτουργίες, οι νέες ευρύτερες διοικητικές δομές που ιδρύονται θα μπορούν να επιτύχουν καλύτερα αποτελέσματα αναφορικά με την εξοικονόμηση πόρων και το μακροχρόνιο σχεδιασμό της περιφερειακής ανάπτυξης.

Βεβαίως, δημοσιονομικό συμμάζεμα δεν νοείται χωρίς να αντιμετωπιστεί το θέμα του ασφαλιστικού προβλήματος. Ένα πρόβλημα το οποίο αποκτά ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις στις δυτικές κοινωνίες λόγω των δημογραφικών δυναμικών που το κατευθύνουν και το τροφοδοτούν.

Είναι ένα πρόβλημα το οποίο σαφώς απαιτεί μακροχρόνιο σχεδιασμό, ευρείες κοινωνικές συναινέσεις και κυρίως τη διατήρηση θετικών ρυθμών ανάπτυξης.

Η κυβέρνηση με την ασφαλιστική μεταρρύθμιση εξασφάλισε τη βιωσιμότητα του συστήματος αλλά και το δικαίωμα των εργαζομένων στη σύνταξη.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν μερικές από τις βασικές παρεμβάσεις που υιοθετήσαμε προκειμένου να αντιμετωπίσουμε όχι απλά τα επείγοντα θέματα που προέκυψαν με την οικονομική κρίση, αλλά χρονίζουσες παθογένειες της οικονομίας και της δημόσιας διοίκησης.

Επαναλαμβάνω, δεν χρειαζόταν η συμφωνία των 110 δισεκατομμυρίων για να επιλυθούν αυτά τα προβλήματα. Ήταν προβλήματα που έπρεπε να είχαν αντιμετωπιστεί. Γιατί την αναποτελεσματικότητα της δημόσιας διοίκησης, την εκτεταμένη διαφθορά, τα τεράστια ελλείμματα και το τεράστιο χρέος δεν τα έφερε το μνημόνιο. Υπήρχαν.

Και αν ακόμη έφευγε το μνημόνιο θα συνέχιζαν να υπάρχουν εάν δεν παίρναμε τις σωστές πρωτοβουλίες για να τα αντιμετωπίσουμε.

Έχουμε ακόμα μπροστά μας μια σειρά από σημαντικά έργα που καλύπτουν παρεμβάσεις σε ένα ευρύ φάσμα θεμάτων και θα υλοποιηθούν στο προσεχές διάστημα για να διευκολύνουμε την έξοδο της χώρας από την κρίση.

Αυτά καλύπτουν κρίσιμα θέματα όπως η βελτίωση των συστημάτων της φορολογικής διοίκησης και η ενίσχυση της προσπάθειας για την πάταξη της φοροδιαφυγής.

Προχθές, εδώ στη Θεσσαλονίκη, στο υπουργικό Συμβούλιο που πραγματοποιήθηκε συζητήθηκε το νομοσχέδιο για τη γρήγορη εκδίκαση των φορολογικών υποθέσεων. Αρκεί να σας παραθέσω κάποια στοιχεία για να κατανοήσετε το μέγεθος του προβλήματος.

Από τις 450.000 περίπου υποθέσεων που εκκρεμούν στα δικαστήρια περισσότερες από 150.000 υποθέσεις αφορούν φορολογικά ζητήματα και το ποσό το οποίο είναι δεσμευμένο είναι της τάξης των 30 δισεκατομμυρίων ευρώ.

Όταν λοιπόν ο φορολογούμενος έχει στη διάθεσή του πλήθος ένδικων μέσων που του επιτρέπουν να ξεφεύγει, σας διαβεβαιώνω ότι δεν έχει κανένα κίνητρο να είναι συνεπής φορολογούμενος. Θα προσφύγει κατά πάσα πιθανότητα στη δικαιοσύνη και κατά πάσα πιθανότητα θα εξασφαλίσει εκείνη την παράταση που χρειάζεται.

Οι περισσότερες από αυτές τις υποθέσεις εκδικάζονται περίπου κατά μέσο όρο σε 7 με 9 χρόνια. Οι περισσότεροι από αυτούς τελικά καταλήγουν να μην πληρώνουν παρά ένα πολύ μικρό ποσό.

Στο προσεχές διάστημα θα προχωρήσουμε στην απελευθέρωση των κλειστών επαγγελμάτων καθώς επίσης και στην αναδιοργάνωση. Ήδη έχει κατατεθεί το σχετικό νομοσχέδιο για τον εξορθολογισμό ζημιογόνων ΔΕΚΟ όπως ο ΟΣΕ που απορροφούν μεγάλους πόρους από το δημόσιο.

Θα συνεχιστούν και θα κλιμακωθούν οι παρεμβάσεις στα νοσοκομεία για τον έλεγχο του κόστους υγείας. Βεβαίως και αντιλαμβάνομαι ότι για όλους μας, αλλά για εσάς ακόμη περισσότερο, το μεγάλο στοίχημα, η μεγάλη πρόκληση για το μέλλον της χώρας είναι η ανάπτυξη.

Μια ανάπτυξη που θα προκύπτει σε σταθερή βάση, κυρίως μέσα από τις επενδύσεις και την αύξηση των εξαγωγών. Και εδώ όλοι κατανοούμε το ρόλο που διαδραματίζουν οι διαδικασίες αδειοδότησης για την έναρξη νέων επιχειρήσεων, η κατάργηση των γραφειοκρατικών εμποδίων που καθυστερούν την υλοποίηση των επενδύσεων και η διαμόρφωση ενός σταθερού φορολογικού περιβάλλοντος που επιβραβεύει τον επενδυτή.

Αλήθεια, πόσοι από εσάς εδώ μέσα γνωρίζουν ότι μέσα στο μνημόνιο περιλαμβάνεται η υποχρέωση της ελληνικής Κυβέρνησης να εντοπίσει τα 30 σημαντικότερα εμπόδια για την πραγματοποίηση των επενδύσεων και για τη λειτουργία των επιχειρήσεων και να τα καταργήσουμε;

Υπήρξε ως προς το ζήτημα αυτό μια νομοθετική πρωτοβουλία (στο σημείο) από το Υπουργείο Ανάπτυξης και θα ακολουθήσουν και άλλες.

Έχουμε αναλάβει την υποχρέωση να κάνουμε μια μελέτη για τα προβλήματα στο χώρο του λιανικού εμπορίου και του τουρισμού και να προσδιορίσουμε σαφή μέτρα πολιτικής τα οποία θα λάβουμε έτσι ώστε να ενισχυθεί η συνεισφορά τους στο ΣΕΠ, γιατί αντιλαμβανόμαστε ότι από αυτούς τους τομείς πραγματικά μπορούμε και έχουμε τη δυνατότητα να δούμε μια επιτάχυνση των ρυθμών ανάπτυξης.

Η βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος, η προσέλκυση επενδύσεων είναι ο καθοριστικός παράγοντας για την επιτυχία του προγράμματός μας.

Η ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της χώρας που φθίνει επί σειρά ετών και η αξιοποίηση των συγκριτικών πλεονεκτημάτων της σε τομείς όπως ο τουρισμός, η ναυτιλία, οι μεταφορές και η ποιοτική αγροτική παραγωγή.

Ένα από τα νομοσχέδια που συζητήθηκαν στο υπουργικό Συμβούλιο προχθές εδώ στη Θεσσαλονίκη, αφορούσε στη διαμόρφωση ενός πλαισίου για την πραγματοποίηση μεγάλων επενδύσεων με ένα σταθερό φορολογικό πλαίσιο για μια δεκαετία περίπου.

Γίνεται σε όλους κατανοητό ότι σε αυτή την κρίσιμη στιγμή η χώρα έχει ανάγκη από σημαντικές επενδύσεις οι οποίες πέρα από τον αναπτυξιακό τους χαρακτήρα αλλά και τη συνεισφορά τους στην καταπολέμηση της απασχόλησης, θα σηματοδοτούν και μια αλλαγή κλίματος σε ότι αφορά τη στάση των ξένων επενδυτών στην Ελλάδα. Θα είναι μια έμπρακτος ψήφος εμπιστοσύνης προς την ελληνική οικονομία.

Αναγκαία προϋπόθεση για την επιτάχυνση εξόδου από την κρίση είναι βέβαια και ένα υγιές και ισχυρό κεφαλαιακά τραπεζικό σύστημα που θα χρηματοδοτεί την ελληνική οικονομία. Εδώ οι τράπεζες έχουν να διδαχθούν πολλά από την πρόσφατη κρίση.

Γιατί είναι αλήθεια αυτό που είπε ο κος Καραμούζης, ότι τα προβλήματά τους προέκυψαν κυρίως από τη δημοσιονομική κρίση που τους στέρησε τη δυνατότητα πρόσβασης στις διεθνείς αγορές. Αλλά υπήρχαν και αδυναμίες τις οποίες τώρα έχουν την ευκαιρία να αντιμετωπίσουν.

Αυτή την κρίσιμη στιγμή, οι τράπεζες πρέπει να στηρίξουν τους πελάτες τους για να μπορέσουν να προσδοκούν σε μια ισχυρή ανάκαμψη των δραστηριοτήτων τους, όταν ομαλοποιηθούν οι συνθήκες στην οικονομία.

Αυτά είναι που σταδιακά θα επαναφέρουν τη χώρα στην τροχιά της ανάπτυξης αλλά και θα αποκαταστήσουν τη φερεγγυότητά της απέναντι στις αγορές και στους πιστωτές της.

Κυρίες και κύριοι, όπως διαπιστώνουμε όλοι, δεν έλειψε και δεν λείπει η διατύπωση ακραίων σεναρίων από πολλούς επενδυτές και

αναλυτές για το μέλλον της ελληνικής οικονομίας, στο ξεκίνημα της κρίσης.

Η άποψη που κυριάρχησε μεταξύ των διεθνών αναλυτών και σχολιαστών ήταν ότι η ελληνική Κυβέρνηση δεν είχε την δυνατότητα να συνειδητοποιήσει τα προβλήματα ή δεν είχε την πολιτική βούληση για να τα αντιμετωπίσει.

Τώρα που η Κυβέρνηση με την αποφασιστικότητά της έδειξε ότι όχι μόνο γνωρίζει ποια είναι τα προβλήματα της χώρας, αλλά είχε και έχει την πολιτική βούληση για να τα αντιμετωπίσει, επανέρχονται πολλοί από αυτούς διατυπώνοντας γκρίζα σενάρια τώρα, για τη δυνατότητα εξόδου της χώρας από την ύφεση και τη δυνατότητα εξυπηρέτησης του χρέους.

Χωρίς να αμφισβητώ ότι η χώρα ήταν και παραμένει σε δύσκολη θέση, διατηρώ την αισιοδοξία μου, πιστεύω ότι στο τέλος θα τα καταφέρουμε, αμφισβητώ τα σενάρια καταστροφολογίας που κατά καιρούς βλέπουν τη δημοσιότητα.

Αν μη τι άλλο, η παγκόσμια κρίση πέρα από τις οικονομικές της επιπτώσεις, απέδειξε τη μυωπία και το ευμετάβλητο των απόψεων των ειδικών.

Αλλά πέρα από τις όποιες απόψεις διατυπώνονται ή προωθούνται από κάθε αναλυτή, η δυσπιστία που διατυπώνεται είναι πολλές φορές δικαιολογημένη, κατανοητή και ενδεικτική του πόσο δύσκολο είναι να ανακτήσει κανείς τη χαμένη του αξιοπιστία.

Από το βήμα αυτό θέλω να σας διαβεβαιώσω ότι η Κυβέρνηση παραμένει σταθερά προσηλωμένη στο στόχο που έθεσε από την πρώτη στιγμή, να αντιμετωπίσει τα χρόνια προβλήματα της ελληνικής οικονομίας, να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις που ανέλαβε ώστε να συνεχιστεί απρόσκοπτα η ροή των δανειακών κεφαλαίων της συμφωνίας των 110 δισ. και να βγάλει την οικονομία από το δημοσιονομικό αδιέξοδο και να την επαναφέρει σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης.

Πέρα από κάθε αμφιβολία έχουμε δείξει τη θέληση και την αποφασιστικότητα για την υλοποίηση του προγράμματός μας. Και ήδη βλέπουμε τα πρώτα θετικά αποτελέσματα.

Αυτό όμως που καθιστά την προσπάθειά μας τεράστια επένδυση σε κάθε επίπεδο, είναι το ότι ο αποδέκτης και ουσιαστικός συνεχιστής

της προσπάθειάς μας δεν είναι ένα απρόσωπο σύνολο, ούτε κάποιοι μονομερείς εκφραστές της. Αλλά ο κάθε πολίτης αυτής της χώρας, κάθε πολίτης που στο παρόν νιώθει τη δυναμική της προσπάθειας και αρχίζει και διαισθάνεται τη σημασία της.

Κάθε πολίτης που στο μέλλον θα κληρονομήσει το σταθερό και δυναμικό πλέον περιβάλλον, που θα εξασφαλίσει σε όλους μας αυτή η προσπάθεια.

Σας ευχαριστώ όλους για την προσοχή σας.